

in og prestur at tosa við meg. Eg vígaði tá bert 46 kilo, og øll sóu, at hetta kundi ikki halda fram.

– Úrslitið bleiv, at vit fluttu so langt burtur frá vermammuni, sum til bar. Mað .rin, sum umframt at bóndast, eisini var elektrikari, fekk arbeiði, og vit høvdu fyrri sovitt góðar dagar, hóast vermamman royndi alt fyrri at skilja okkum.

Ein løgin hending fekk Berit at fara frá manninum.

– Ein dagin komu boð av Posthúsinum í bygdini har vit búðu, at vit høvdu fingið ein pakka, og eg fór eftir honum.

– Tað visti seg at tað var ein stór pappeskja, full av mykju. Tá eg kom heim aftur við pakknum, umbar maðurin mammuna við at siga, at hon visti at vit høvdu plantað blómur í urtagarðinum. Mamman vildi okkum bert alt tað besta, við at senda mykjuna, helt maðurin.

Royndi at forgera sær

– Tá var ovboðið, og eg gjørdi av at forgera mær. Eg var tá 28 ára gomul, tók 100 sterkar nervatablettir, sum

fyrri vist áttu at taka lívið av mær, og segði við Gud, at um Hann vildi hava meg, so yngsti eg at sleppa til hansara, sigur Berit.

Tá fekk hon eina sjón. Gud kom gangandi ímóti

henni, og hon sá tvey so vøkur, blíð eygu, sum hon ongantíð hevði sæð áður, og hann segði: Nei, ikki sum eg vil, men sum Gud vil, og eg visti, at mín tíð var ikki komin, sigur Berit

Sundet Olsen.

Hóast hon hevði lagt sjálmorðsætlanirnar væl til rættis soleiðis, at eingin skuldi koma fram á hana, klárvaknaði hon, og hevði ongat eftirverkir av stóru

mongdini av tablettunum.

Nú gjørdi hon av at fara frá manninum og varð innløgð á eitt sanatorie. Har hitti hon ein gamlan mann, sum á sín sermerkta hátt lærði hana at siggja seg sjálva sum eitt heilskapad menniskja. Hann tosaði við hana, og segði henni frá Gudi o.s.fr.

– Eg kendi á mær, at ein stór broyting fór fram í mær, og vildi eiga hesa nýggju kensluna, sum var vakt í mær. Tá fór eg at leita eftir einari meinigheit, har eg kundi læra Gud nærri at kenna.

Berit brosar hugaliga, hóast tað ikki var nøkur góð uppliving, fyrstu ferð hon fór at hitta í kristnu meinigheitina.

– Eg hevði altíð fingið at vita, at eg var ein skøkja, og soleiðis fataði eg eisini meg sjálva. Tá eg henda dagin leitaði upp meinigheitina, var eg ílatin lærtuttum kjóla, nógv smyrsl í andlitinum o.s.fr., og líkist einari skøkju.

Meinigheitin visti hana frá sær

– Tað bøtti ikki um mína stöðu, at eg var frískild og tað gjørdi, at eingin kundi góðtaka meg. Eg var fryst út, sigur Berit, sum í dag er limur í somu meinigheit, og kennir seg væl har.

Áðrenn hon kom so langt, leitaði hon sær í medodist-kirkju, og við stuðli í kirkjuni og kristnu trúnni, vann hon á trupulleikum sínum.

Hetta var tó ikki nakað, sum kom eftir einum degi. Tað tók henni 12 ár at læra seg at liva, sum fólk flest.

Hesi árin arbeiðdi hon eisini nógv, eins og vildi hon sleppa undan at hugsa. Hon hevði tvey stórv, eitt á matstovu og eitt á røktarheimi. Hon fekk útbúgving sum psykiatrisk røktari, og saman við kristnu læruni og sálaligum innliti, fann hon aftur á beint.

Tá hitti hon ein lögreglu-mann. Hann sýndi Berit stóran áhuga, og hon kendi seg tryggja tí hann var lög-reglumaður. Hon hugsaði, at eingin kundi gera seg inn á hana, tá hon var saman við lögreglu-manni.

– Vit giftust, men eg var ikki forelskað í honum, tó at eg gjørdi alt fyrri at verða hóm til viðdar.

– Tá vit høvdu verið gift í eitt ár, kom broytingin. Eg megnaði nú at geva kærleika, eins og eg var før fyrri at taka ímóti kærleika frá manninum.

– Í fyrstuni var maður mín ikki trúgvandi, men fyra ár aftaná giftarmálið, varð hann umvendur, og vit fingi trúnnu til lívið og kærleikan saman.

Berit Sundet Olsen tosar nógv í myndum og um tekin frá Gudi, sum hava ríkað og givið henni lívsinnihald.

Serliga nógv hevur ein sjón havt at týða fyrri hana. Tað var einu ferðina Gud visti henni eina krukku, sum var full av pínu, og bjóðaði sær at hjálpa henni at tømja krukuna.

– Eg hevði øll hesi árin

verið fylt av hatri, øvund-sjúku, óndskapi og beisk-leika. Gud segði við meg, at eg skuldi fara heim at vitja foreldrini at siga teim-um frá øllum tí ónda, sum tey høvdu gjørt mær.

– Tá bleiv eg so ill við Gud, at eg ikki tosaði við hann í eitt ár. Eg helt, at Hann kravdi ov nógv av mær. Arið eftir fekk eg aftur eina sjón. Tað var ein risa-stórur lykil, prýddur við vøkrum blondubordum.

– Bráðliga kendi eg lykilin aftur. Tað var í kilin í hurðini heima, har papi mín misbrúkti meg.

– Hetta tekini frá Gudi gav mær styrki at fara heim at tosa við foreldrini, og gera upp við pápa, um alt tað ónda og andstyggiliga, hann hevði gjørt móti mær.

Uppgerð við foreldrini

Pápi sat á trappuni uttanfyri, tá eg kom heim. Hann var fegin um at siggja meg, men eg segði honum sum var, og hvi eg var kom-in.

Í fyrstuni skilti pápin als einki. Hann visti, at hann hevði gjørt skeivt ímóti dóttirini, men hann visti ikki, at hann við hesum hevði oyðilagt lív hennara.

– Tað var eins og loysnaði okkurt í honum. Hann græt og bað meg fyrigeva sær. Tað gjørdi eg og fór síðani innar at tosa við mammu.

Berit greiddi mammuni frá, at Gud hevði biðið hana fara heim at gera upp við hana. Hon segði mammuni frá øllum tí ónda og órætt-vísa, sura mammann hevði gjørt ímóti henni, og sum hevði fingið Berit at kenna hatur og beiskleika.

– Mamma svaraði róliga, at tað nýttist mær ikki, tí hon hevði hatað meg frá tí degi eg var fødd, og fór hon at gera tað til sín doyggjandi dag, sigur Berit Sundet Olsen.

Krukkan er tóm

Nú var krukkan hjá Berit tóm, og hon kendi hóast alt ein lætta, sum gjørdi, at hon kundi leggja alt tað ónda afturum. At enda var hon sloppin úr ræðuliga haftinum, sum hevði oyðilagt og merkt lív hennara.

Bæði foreldrini eru farin, og Berit hevur fingið nýtt lívsinnihald, og hevur ikki gamla lív sítt í viðförunum iongur.

Nýggja viðförið er at virka sum trúboðari, syngja og prædika Hansara orð, og hon kennir Guds kærleika.

– Fortíðin nýtist ikki at vera framtíðin, gjár dagurin er farin. Vit vita ikki, hvat hendir í morgin, men eitt veit eg: Harrin hjálpir mær í dag, sigur Berit Sundet Olsen og brosar varisliga. Hon gleðir seg at koma heim aftur til Noregs, har hon skal taka ímóti einari ungari gentu, sum hevur verið fyrri somu ræðuleikum sum hon. Gentan skal búgva heima hjá Berit, sum skal hjálpa henni til eitt nýtt lív.

– Fortíðin nýtist ikki at vera framtíðin, gjár dagurin er farin. Vit vita ikki hvat hendir í morgin, men eitt veit eg: Harrin hjálpir í dag, sigur Berit Sundet Olsen